

ΣΤΟ «ΣΤΟΥΝΤΙΟ 47»

«ΝΑΚ»

ΣΤΟ «ΣΤΟΥΝΤΙΟ 47» (68ος Νταρρά) ένας πειραματικός θίασος νέων παρουσιάζει το «ΝΑΚ και πως να το αποκτάσετε» έργο — πειραματικό κι' αυτό — της Άγγυλίδας Άνν Τζελίκου, με σκηνοθεσία κι' ερμηνευτική διδασκαλία του Δημ. Βορρέ, κατά μετάφραση Ζ. Γιακουμή και Κ. Σαρμαλάνου και σκηνικά Γ. Τούγια.

ΜΙΑ ΕΠΑΡΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ με τη δολιγία της, μόλις κατέβηκε από το σιδηρόδρομο με κατεύθυνση το οικοτροφείο της ΧΕΝ. Καθώς φαίνεται νάδρη τη διέυθυνση, πέφτει επάνω σε τρεις νεαρούς που συνοικούν και ζητά να πληροφορηθή ποιο δρόμο πρέπει να πάρη. Για τους νέους είναι ένας μεζές ξαφνικός. Διαφορετικοί χαρακτήρες και οι τρεις την αντιμετώπιζουν ό καθένας με τον τρόπο του, καθώς προσπαθούν ν' αποκτήσουν το χρειαζόμενο «Νακ» για την πραγματοποίηση της επιθυμίας τους. Δειλος και ντροπιάρης ο ένας και κάπως ρομαντικός. Άδιστακτος, μ' εμπειρία και αυτοπεποίθηση ο άλλος. Άδισφορος και αντιδραστικός ο τρίτος. Η επασχιωτοπούλα θα τους αντιμετώπιση φοβισμένα και άμυντικά, μέχρι που να ξεθερώση και να δείξη περισσότερη εμπιστοσύνη στον δειλό και τελικά να θελήση να τους εκδίαση άπειλώντας τους πως θα τους καταγγείλη για δίσασμο.

Τον έργο μεατρικό δεν έχει ενδιαφέρον και οι χαρακτήρες των προσώπων είναι κοινότυποι. Άλλά σαν ήθογραφία ψυχολογική αποκαλύπτει προβάσεις κατακτητικές και υποκριτικές, και αντιδράσεις άμυντικές και επιθετικές. Για τόν λόγο αυτό προσφέρεται ιδιαίτερα για μία πει-

ραματική προσπάθεια χαρακτηρισολογικής απόδοσης και γεωψυχικής προσαρμογής ή εθνολογικής μεταφοράς. Καθώς δηλαδή βασικά το περιεχόμενο του είναι ήθογραφικά ψυχολογικά θα ήταν άνορθογραφία αν κατά τον ίδιο τρόπο αποδιδόταν σε μία αγγλική, αμερικανική, μεξικανική ή ελληνική σκηνή.

Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ αυτή δεν διέφυγε από την προσοχή, τόσο του σκηνοθέτη όσο και των ερμηνευτών της ελληνικής εμφάνισης του έργου. Η ούαδα άλλωστε του «Στούντιο 47» καθώς είχε σκοπό της την έρευνα και την δοκιμασία θεατρικών θεωριών ή πρωτότυπων πειραματισμών στάθηκε συνεπής προς τας επιδιώξεις της με το άνεδασμα του έργου αυτού.

Την επασχιωτοπούλα που συναντούμε στους δρόμους της Αθήνας μπορούμε εύκολα να την καταλάβουμε από το βλέμμα της που εκφράζει ένα κρύο φόβο και επιθετικότητα, άμυντικής σ' ένα πρώτο στάδιο, προφυλακτικό του «ότι πολυτιμώτερον έχει μια κόρη» και συμφεροντολογικής σ' ένα δεύτερο στάδιο που στόχος του ή εξαργύρωση του «παρβενικού θησαυρού» με το «στεφάνι του γάμου».

Η τελική αυτή πρόταση δεν περιέχεται στο έργο, αλλά στην ελληνική αντίληψη ύπνοειται πως ή Νάνου, αν

τουλάχιστον λεγόντων Μαντζουράνα, θα το θούλωνε και θα σταματούσε να φωνάζη εκδίαστικά μόλις θ' άκουγε μία «υπόσχεση γάμου» που άλλωστε στον τοπο μας αποτελεί το άλασθρο δόλωμα για τον ωρματοέμπορο και τόν κάνει εκατομμυριοχό, ενώ στην Σκανδιναβία π.χ., όπου το έπάγγελμά του δεν έχει πέραση, θα φοφούσε από την πείνα.

Μπροστά στις άποψεις της «επαρχιωτοπούλας» άνάλογα πρέπει να προσαρμοσθή και ή στάση των κατακτητών που έχουν ν' αντιμετώπισουν ύποκρια, πονηρία και εκδίασμό, χωρίς την από μέρους τους πρόθεση μίας ωρματοεμπορικής εκμετάλλευσης (άοψη που θα ήταν επίσης ένδασφερόσυρα ή ανάπτυξη της σ' ένα άλλο κειμενο και μάλιστα σ' ένα πλάνο μονομαχίας της νυναικας που πάει να τυλίξη τόν άνδρα με τόν γάμο και τόν άντρα, που θα εκμεταλλευθή την επιτυχία του σκοπού της, κι' αντί να την (άποκαταστή) θα (άποκατασταθή) ο ίδιος).

Τους ρόλους του έργου στην παράσταση του «Στούντιο 47» απέδωσαν άξιόλογα, με ψυχολογημένη προσαρμογή και με σύθορμπισμό εκδελώσεων, τόσο ή Πίτσα Μπουρνόζου, στο ρόλο της επασχιωτοπούλας Νάνου, όσο και οι Θ. Πετρόπουλος, Γρ. Τσάλτας και Ήλ. Στατήρης στους άνδρικούς ρόλους των νέων με τούς τρεις διαφορετικούς χαρακτήρες.

Με πολύ ένδασφέρον και άνάλογη προσοχία για την απόδοση, θα περιμένουμε την νέα αυτή ομάδα σ' ένα πιο χαρακτηριστικό έργο μέσα στον τόσο καλοθαλμένο χώρο του καινούργιοφτειαγμένου θεάτρου της.